kolommenspel genieten. — Meer naar Kropholler's inzicht is wederom de fraaie dakoplossing, welke men op onze kiek van het intérieur der Hersteld Apostolische kerk te Amsterdam vindt.

De klemtoon bij den nieuwen kerkbouw dient — wij zeiden het reeds meermalen — gelegd op zuiverheid van constructie; hetzij men dakoplossingen als bovengenoemd, of pijlerbouw voorstaat.

Zuiverheid van constructie; oprechte degelijkheid dus ook in den kerkenbouw, het is de geest van onzen tijd. En nu moet men niet denken, dat dit nu eens heel iets nieuws, iets heel bijzonder „moderns" is. In de verste verte niet. Alle goede bouwwerken der oudheid hebben aan die eischen van materieele degelijkheid en zuiverheid voldaan, en de geest van den „modernen" bouwer wiens werk zoo schijnbaar verschillend van b.v. het Middeleeuwsche is, is aan die van den grooten bouwmeester der Middeleeuwen nader verwant dan de geest van een nu levend bouwmeester, die de onvolprezen middeleeuwsche werken in het klein of in het groot nabootst. Want elke tijd heeft zijn eigen aesthetica, zijn eigen eischen van schoonheid in kunst en ambacht; van zijn tijd te zijn, ziedaar wat een gebiedende eisch voor den waren kunstenaar is. De middeleeuwsche, de Romaansche, Gothische, Renaissancistische architecten bootsten ook geen vroegere stijlen na; zij waren „modern" om het zoo maar eens te noemen. Wanneer de bouwkunst zich niet in telkens andere perioden vernieuwde (in verband met het vóórgaande, zeker, maar toch in wèzen, zich vernieuwde;) als met andere woorden de architecten maar steeds aan het nabootsen waren gebleven, wel, dan waren er nog geen andere huizen in de wereld dan paalwoningen en primitieve hutten zooals die, welke onze bet-oer-over-voor-vaderen bewoonden.

En nu, lezeressen, lezers, bezie eens goed de hierbij gereproduceerde bedehuizen. Is er geen groote statigheid aan dien Tilburgschen toren, eerst kortelings voltooid? Is dat spel van daken en gevels niet bewonderenswaardig. En welk een groote kracht, jà, en wijdingvolle stemming tevens spreekt er uit het intérieur van Kropholler's kerk te Beverwijk. En Symons' gebouw aan de Fransche laan te Amsterdam, — kerk, vergaderzaal, woning van den hoofdbestuurder, van den concierge, archief- en dienstvertrekken, een gansche complex, — treft het u niet door zijn rustigen en tegelijk sierlijken gevel met de fraaie traptorentjes, en zijn fries, gevuld met een schitterend terra-cotta-ornament van W. Brouwer?

Wij althans, op wandeltocht of fietstochtje of op reis, werden blij verrast bij den aanblik dezer bouwwerken, — zoozeer, dat wij er niet over zwijgen konden, en onze lezers van onze vreugd en bewondering deelgenoot wilden maken. S.

De nieuwe Katholieke Kerk te Tilburg. (Architect Jan van der Valk, aldaar).

REPRESAILLE

DOOR CISSY VAN MARXVELDT

Er was eens een dame die zangles had. Een jonge dame. Ze ontbeet 's morgens om acht uur. Om tien uur begon ze haar oefeningen te studeeren: a-a-a-, o-o-o, e-e-e, i-i--i-. Ze studeerde tot twaalf uur. Om een uur dronk ze koffie. Dan studeerde ze van drie tot zes. Om half zeven dineerde ze; daarna studeerde ze soms van acht tot tien, soms van acht tot negen, soms heelemaal niet. Maar overdag zong ze haar oefeningen op de bepaalde uren, en daar week ze nooit van af.

Ze had een sopraan, een hooge, schrille sopraan, die dikwijls in de hooge noten wel wat al te schril en doordringend werd, vooral als ze e - of i - zong. En juist omdat ze voelde, dat dit haar moeilijk viel, studeerde ze met tè meer animo de e's en de i's.

De dame woonde alleen met een oude dienstbode, die hardhoorend was, en tot wie nooit de volle omvang der hooge noten in al hun schrilheid doordrong. Er waren buren; natuurlijk waren er buren. Soms zeiden ze oneerbiedig, als ze haar zangoefeningen begon: „Daar begint zij ook weer te gillen." Maar ook heel dikwijls werd er overdag niet eens notitie van genomen. Alles wordt gewoonte. Ook het aanhooren van een schrille, doordringende sopraan.

Toen gebeurde het, dat het huis naast het hare een nieuwen bewoner kreeg, een excentrieken jongen man, die altijd een pijp rookte en lichte, vreemd-geruite pakken droeg. Die jonge man had 'n hond, 'n mooien, grooten, glanzenden, gladden hond. En die hond had een hok achter in den tuin, die grensde aan den tuin van de dame.

In Mei betrokken de man, de hond en een paar dienstboden het huis. En daarmee begon de misère.

De dame studeerde in de achterkamer waar de piano stond; en bij voorkeur studeerde ze met open ramen. Nooit had iemand of iets haar in haar studie gehinderd. Tot dien morgen in Mei. De dame, onbewust van wat er zou gebeuren, opende haar piano, liep even vlug met haar vingers over de toetsen, en begon: a-a-a, o-o-o-. Ze had in den loop van den studietijd kleine variaties bedacht, die ze ook dien morgen wilde doornemen. Maar.... daar was de hond.

Die lag rustig in zijn hok achter in den tuin met den kop op zijn voorpooten te dommelen, aangenaam soezend over langharige honden-beautés, waar hij, zelf glad en kaal zijnde, een speciale voorliefde voor had. De hond voelde zich behaaglijk. De zon scheen vriendelijk in zijn hok, het was prettig-warm weer, en hij had het vooruitzicht direct na de koffie met zijn meester te gaan wandelen.

Toen opeens schrok de hond op. Een vreemd geluid klonk uit de achterkamer van het naburige huis. Was het een gil, een kreet, een jammerklacht? De hond lichtte zijn kop van zijn voorpooten, gooide dien energiek achterover, stond op, rukte aan zijn ketting, begon dan te huilen, lang-gerekt, droefgeestig te huilen. De dame zong, de hond huilde. Hoe hooger en enthousiaster ze zong, des te wilder en wanhopiger werd het gehuil van den hond. Het werd een afgrijselijk, oorverscheurend, zenuwmoordend duo.

Tot het de dame te machtig werd. De hond stoorde haar. Ze stond op van de piano, liep naar de veranda, en keek over de heg in den tuin. De hond, met een laatsten natrillenden snik, was weer gaan liggen, rustte den kop op zijn voorpooten. „Dat vervelende beest; hij schijnt geen zingen gewend te zijn," dacht de dame, weer naar binnen gaand, en de muziek op de piano arrangeerend. Toen begon ze weer met frisch animo, onmiddellijk begeleid door het gehuil van den hond. Ze trachtte door te zingen. Het ging niet. De hond overstemde zelfs haar sopraan. Ze stampte op den grond, sloeg de piano met een bons dicht, en ging op de veranda zitten lezen. Ze zou 's middags weer probeeren. Nu was ze toch niet meer gedisponeerd. Dat akelige beest!! En ze wierp een woedenden blik naar den thans weer dommelenden hond. Toen Kaatje de koffietafel kwam dekken, merkte ze vriendelijk op: „Bent u er maar mee uitgescheje? U hebt schoon gelijk hoor! Och, och, wat ging die hond hiernaast te keer. U weet, ik hoor niet van de beste, maar dàt ging me door mijn ziel."

De dame, norsch, antwoordde niet, en Kaatje ging hoofdschuddend weer naar de keuken. „De Juffer is niet in d'r hum," dacht ze. „Maar niks meer teugen d'r zegge."

's Middags nà de koffie ging ze eerst haar gewone wandeling doen. Buiten de stad kwam ze den hond tegen met een heer, die een pijp rookte. Ze herkende den hond. Wist nu het terrein veilig. Pakte het eerste het beste trammetje, kwam verhit thuis. Ze wist, dat haar stem door die opwinding leed, dat ze niet zóo goed zou kunnen zingen als anders, maar ze moest nu van de gelegenheid gebruik maken. Ze begon haar oefeningen. Haar stem vibreerde eerst tegen haar wil, eindelijk raakte ze goed op streek. En toen kwam de hond thuis, die onmiddellijk aanleiding vond zijn kop in de lucht te gooien, en weer zijn gewone schrille jammerkreten uit te stooten. De heer met de pijp glimlachte, bracht den hond naar zijn hok, legde hem aan den ketting, wandelde kalm naar de serre terug, en nam een wetenschappelijke verhandeling op over: De mensch in den Oertijd. Nam van de kreten in- en buitenshuis geen notitie meer.

De dame zong heldhaftig door. Ze wilde zich door een hónd, een bèest, niet van haar stuk laten brengen. De hond loeide compleet. Het werd een wedstrijd, wie het langst zou kunnen volhouden. Na een half uur gaf de dame het op, sloot de piano, met handen, trillend van opwinding, en kreeg toen een zenuwhuilbui, die heel lang duurde. Haar heerlijke, kostbare studieuurtjes bedorven door een hond.

's Avonds zong ze met ramen, deuren, alles potdicht. Ze hoorde wel niet de flauwe kreten van den hond, maar de zang gaf haar geen voldoening, zooals anders. Haar stem klonk haarzelf mat en onnatuurlijk toe. En ze ging naar bed met een kloppende hoofdpijn, en met de wanhopige gedachte, dat ze maar een half uur ongestoord had kunnen studeeren.

Zoo was de eerste dag. Zoo waren een lange reeks van volgende dagen. De hond, inplaats van gewend te raken aan de dagelijks terugkeerende kreten — zijn hondenverstand wist niets van zingen af — gedroeg zich integendeel met den dag vijandiger. Zijn huilen werd nòg intenser, nòg doordringender, nòg langgerekter. De toestand werd onhoudbaar.

Toen nam de dame een kloek besluit. Ze zou gaan naar den eigenaar van den hond, en ze zou hem zeggen het beest weg te doen. En als hij dat niet wilde, zou ze dreigen. Met wàt, dat wist ze nog niet. Maar dreigen zou ze.

Den avond, dat ze zou gaan, trok ze een aardige, witte japon aan. Hij moest een goeden indruk van haar krijgen. En langer dan noodig was, stond ze voor den spiegel om vooral de rose roos zoo voordeelig mogelijk op de laag uitgesneden blouse te bevestigen. Ze was zeer tevreden over zichzelf en verwachtte alle goeds van haar zending.

Ze belde aan bij het huis van den hond, vroeg Mijnheer te spreken, en werd direct in de tuinkamer gelaten, vanwaar ze in den tuin het hok kon zien van den gehaten rustverstoorder. „Ellendeling," zei ze in zichzelf.

Toen de eigenaar van den hond binnenkwam, stelde ze zich resoluut voor; ter verduidelijking voegde ze erbij: „Ik woon hiernaast en ik zing."

„Aangenaam — aangenaam," zei de heer. „Neemt u plaats. Waarmee kan ik u van dienst zijn?"

„Door dien vreeselijken hond weg te doen," zei ze direct.

„Welke vreeselijke hond?" vroeg hij naïef.

„Uw hond. De hond in den tuin. Dat beest maakt me dòl."